

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

8. zvezek.

Posvečenje cerkve sv. Antona na Viču.

Hvala Bogu in sv. Antonu! Posvečenje nove cerkve na Viču pri Ljubljani je doveršeno. 14. dan junija ostane za Vičane zgodovinskega pomena. Vse je bilo v zastavah, mlajih in slavlolikih, da kaj podobnega ne pomnijo tudi najstariši ljudje. Cele tjedne so se veršile priprave, zato je pa tudi vse tako lepo vspešlo, da se bomo vedno z veseljem spominjali tega dne.

Dobro in verno ljudstvo je pred cerkvijo, po cestah in hišah vse svečano priredilo. Mlajev in mlajčkov je bilo brez števila, prepreženi so bili z venci in cvetlicami, ž njihovih verhov pa so plapolale slovenske, papeške in cesarske zastave. Prejšnji dan proti večeru je p. Hugolin, župnik, ki je oskerbel zgradbo cerkve, mej pokanjem topičev in priterkavanjem zvonov, pripeljal svetinje, ki so se pod okusno olepotičenim šotorom ljudstvu postavile v češčenje. Na predvečer je bila razsvetljena cerkev in vse tri vasi, ki jim velja, do polnoči. Zvonik je bil ves v lučicah; bengaličen ogenj in raketi iz stolpa so napravili na gledavce čaroben vtisek. Marsiketero oko je zasolzelo in splošno mnenje je bilo, kaj takega ne bomo včakali več. Ljudstva je kar mergolelo in vse se je obnašalo popolnoma dostojno; na obrazu se je brala ljudem sveta resnoba.

V nedeljo na vse zgodaj so se v šotoru opravile štiri sv. maše. Vsake se je vdeležilo jako mnogo pobožnega ljudstva. Ob polu osmih so oznanili zvonovi in streli prihod presvitlega kneza škofa. Pri mostiču nedaleč od cerkve je pričakovalo visokega gospoda dvajset duhovnikov, dalje občinski zastop, gasilno in izobraževalno društvo, šolska mladina pod vodstvom učiteljstva. Pervi je pozdravil presvitlega kneza — župnik p. Hugolin, potem župan, načelnika društev in slednjič belo oblečena deklica, ki je škofu podala krasen šop cvetic.

Nato se je pričelo posvečevanje cerkve, ki je trajalo nad tri ure.

Okoli enajstih so se pripeljali zastopniki vlade, deželni predsednik baron Schwarz, njegov namestnik grof Chorinsky in drugi odlični gospodje. Tudi tem so poprej imenovani priredili slovesen sprejem. Dopoldansko službo božjo je zaključila slovesna škofovska maša, nakar so se gostje zbrali v župnišču, kjer so se mej obedom veršile napitnice, kaker je ob takih priložnostih navada.

Popoldne ob treh so imeli potem škof eno uro trajajoč, poljuden govor, v katerem so slavili zgodovinski pomen dneva za novo župnijo. Nazadnje so bile pete litanije in ž njimi se je končala cerkvena slovesnost. Iz Ljubljane in okolice so pa ljudje kar v procesijah prihajali na Vič, da bi ogledali veličastno cerkev in počastili sv. Antona. Je pa tudi vredno, videti svetišče, ki kar očara človeka. Ako gledaš od zunaj, se ti oko ne more nasititi prijetne pravilnosti, s katero se ponša; ako stopiš v cerkev, ne veš kaj bi najprej gledal. Posebno globok vtisek napravijo mogočni betonski stebri, ki delijo srednjoladijo od dveh stranskih.

In ta novi hram božji, kako hitro je bil dodelan! 10. sept. 1906 so začeli kopati temelj, 1. aprilja 1907 je bil blagoslovljen temeljni kamen, 6. okt. 1907 so bili zvonovi posvečeni in letos 14. junija se je zveršilo posvečenje cerkve.

Cerkev je zidana v priprostem a sila prikupljivem renesanškem slogu. Dičijo jo mnogoštevilna visoka okna, ki so v ladijah doverstna, zgornja in spodnja. Cerkev ima mojstersko izdelane tri altarje, in ravno tako lepo napravljeno obhajilno mizo in pridižnico. Tlak je iz šamotnih plošč, ki posebno v prezbiteriju milo vplivajo na oko. Dolga je 45 m., široka 20 m.

in visoka 17 m., zvonik sam, ki je k cerkvi samo prislonjen, pa meri 45 m.

V cerkvi manjka še mariščesa. Tako n. pr. nima klopi, orgelj in križevega pota, ravno tako se tudi na stolpu močno pogreša cerkvena ura.

Razume se, da so bili pri taki mojsterski stavbi stroški ogromni; ogromni so pa tudi dolgovi, ki sedaj težijo novoposvečeno cerkev sv. Antona. Toda zaupajmo, cerkev stoji pod varstvom velikega čudodelnika Padovanskega in ta bo obudil v srcih milih bravcev „Cvetja“ terdno voljo po svoji moči prispevati, da bo sv. Anton poprej na varnem. Vsak milodarček se s hvaležnostjo sprejme, sv. Anton bo vsak vinar zapisal v knjigo življenja.

P. Kajetan.

Preljubi tretjeredniki! O cerkvi sv. Antona na Viču ste v „Cvetju“ že večkrat kaj brali. V tej številki vam pa naznanjamo najveselejšo novico, da je že dozidana, da je že posvečena. Cerkev je res veličastna, v čast celi Sloveniji — celi ljubljanski škofiji. Ponosni smo na njo mi, ponosni smete biti na to svetišče tudi vi, ki ste s prostovoljnimi doneski pripomogli, da se je v tako kratkem času postavila tako krasna hiša Božja. Hvala Bogu! tako smo iz serca zaklicali na dan posvečevanja cerkve. Hvala, priserčna hvala tudi vam, ki ste nas podpirali pri tem delu. Najrajši bi s tem zaključili poročilo o lepi cerkvi. Pa, žal, da moramo priserčni zahvali za prejete podpore, le še dodati prošnjo in priporočilo, da bi nas še podpirali v skerbi za cerkev sv. Antona. Komaj tretjino stroškov smo do sedaj pokrili. Prosimo torej, imejte še zmirom serce in roke odperte in ne pozabite se spominjati po svojih močeh cerkve sv. Antona na Viču. Za dobrotnike se bo vsaki kvaterni terek brala tukaj ena sv. maša. Darovi se sprejemajo v frančiškanskem samostanu v Ljubljani ali na Viču pri Ljubljani.

Vič, 1. julija 1908.

P. Avguštin Čampa
superior.

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

Perva zapoved:

(Konec).

Nobenemu Slovencu nista neznana sveta Mohor in Fortunat. Goriška nadškofija in ljubljanska škofija ste ju izbrali za svoja pokrovitelja, drugod ju pa poznajo, če ne po njihovih delih, pa vsaj po Mohorjevi družbi. Brevir nam sporoča o njihovem življenju na kratko sledeče:

Hermagora ali Mohor je bil oglejski meščan in učenec sv. Marka. Ž njim je šel v Rim in je bil tam od sv. Petra za škofa posvečen. Vernivši se v Oglej je goreče razširjeval kerščansko vero in bil zato v ječo veržen in martran. Veliki čudeži so se po njem že takrat godili. Ker je vedel, da ga čaka marterniška smert, je vernim svetoval, naj si za njegovega naslednika izbere diakona Fortunata. Ko je oblastnik Sebast izvedel, da je Fortunat Mohorjev pomočnik in da sta tudi v ječi več ljudi spreobrnila, je vergel vanjo tudi Fortunata in dal oba skrivaj po noči vmoriti. To se je zgodilo pod vladanjem cesarja Nerona 12. julija.

Sv. Marjeta („Margarita“ pomeni biser) je v številu 14. pomočnikov v sili. Njen praznik je bil vpeljan že zelo zgodaj, gotovo že v 7^{mem} stoletju. Zverina, katero slikajo pri njenih nogah, pomeni zmago nad hudobnim duhom.

Sv. Jakob stariši je bil sin Zebedeja in Salome, brat sv. evangelista Janeza. On je prvi mej aposteljni prelil svojo kri za Jezusovo vero; obglavljen je bil l. 42 na povelje Heroda Agripa. Slavno svetišče ima v Komposteli na Španskem, kjer počivajo njegovi ostanki.

Praznik sv. Ane, žene sv. Joahima in matere Marijine, je že zelo star. Obhajali so ga v zapadni cerkvi že v 4^{em} stoletju. Papež Gregor XIII je določil, naj se obhaja 26. julija.

Dne 10. avgusta imamo praznik sv. Lavrencija, diakona, ki je umerl na raznju spečen l. 258. Že pod cesarjem Konstantinom so sezidali na njegovem grobu lepo cerkev, ki se še sedaj prištevu sedmerim poglavitnim rimskim bazilikam.

Sv. Jernej, apostelj, se je prav za prav imenoval Bartolomej, to je „sin Ptolomejev“; po naključju ali pomoti so mu naši stari, Bog ve kedaj, dali ime Jernej, skoraj gotovo po sv. Ireneju marterniku, ki se obhaja v Rimu dva dni za tem apostelnom. Pervotno ime pa mu je bilo po vsi verjetnosti Natánaelj. On je oznanjeval sv. vero v Indiji, ali južni Arabiji, in v veliki Armeniji. Tam ga je dal tiran Astijag živega odreti in potem obglaviti. Njegovi ostanki se časte v njemu posvečeni cerkvi na tiberskem otoku v Rimu.

28. avgusta imamo god sv. Avguština. Njegovo življenje posebno priporočamo dijakom, v prvi versti vseučiliščnikom, naj se iz njegovih zmot in njegovega spreobrnjenja učijo varovati se krivih nauk sedanjega časa in iskati in ljubiti resnico.

Sv. Matevž, pisavec prvega evangelija, je po prihodu sv. Duha najprej oznanjeval nauk Kristusov svojim rojakom v Palestini, potem je šel neki v Etijopijo in Partijo razširjat sv. vero, za katero je umerl ko marternik.

Praznik sv. Mihaelja arhangelja obhajamo 29. septembra. On je eden najvišjih angeljev, zato ga sv. pismo imenuje „arhangelja“ in prerok Danijelj „kneza“. K njemu moli mašnik po vsaki tihi sv. maši, naj nas brani v boju in bo naša zaščita proti hudobnim duhovom. Pri černih mašah se moli pri darovanju, naj zastavonosec sv. Mihaelj. prestavi duše umerlih v sveto luč. Častili so ga prav posebno v srednjem veku. O sv. očetu Frančišku je znano, da se je njemu na čast 40 dni postil.

Sv. Terezija, imenovana „od Jezusa“, je bila karmeličanka na Španskem. Ona je v 16. stoletju silno veliko storila za prenovljenje redovniškega duha. Izobražena v raznih vedah je spisala več knjig o višji pobožnosti ter se odlikovala v terpljenju, premagovanju skušnjav in v veliki ljubezni do Jezusa.

O življenju znane svetnice Uršule je malo gotovega znano, ker nimamo zanesljivih zgodovinskih virov. Gotovo je le, da je bilo v Kolinu ob Renu, kamer so naši Slovenci nekdam radi romali, okoli l. 300 več devic umorjenih za vero Jezusovo, mejnjimi sv. Uršula.

Praznik sv. aposteljnov Simona in Jude se obhaja 28. oktobra. Simon je oznanjeval sv. evangelij menda v Egiptu, Juda v Perziji. Oba sta preterpela marterniško smert.

Sv. Martin, škof, je umerl okoli l. 400. Bil je najprej vojak in ko tak je podaril nagemu beraču polovico svojega plašča. Ko sin paganskih starišev se je dal podučiti v kerščanski veri; v 18^{em} letu je bil kerščen, na to je spreobernal svojo mater; ko dvajsetleten mladenič je zapustil vojaški stan, šel v samoto, vstanovil samostan Poatjé (Poitiers), bil l. 371 za škofa izbran ter je potem mnogo paganov pridobil za sv. vero.

Cecilija je znana devica in marternica. Obhaja se 22. novembra. Bila je plemenitega rodu, pa še bolj plemenitega serca. Prisiljena se je poročila z Valerijanom, rimskim plemenitašem, keterega je pa ž njegovim bratom Tiburcijem takoj k sv. veri spreobernala; ohranila je sv. devištvo in bila nekaj dni po poroki umorjena okoli l. 230. Ko zaščitnica cerkvene glasbe in petja naj nam ohrani lepe slovenske pesmi in napeve!

Sv. Katarina se obhaja 24. novembra. Doma je bila iz Aleksandrije. *) Premagala je paganske modrijane sè svojo učenostjo, zato se časti ko zaščitnica modroslovcev. Za vero Jezusovo je umerla ko devica in marternica l. 307. Njena lubanja se hrani in časti na Sinajski gori v njej posvečeni samostanski cerkvi. Prišteva se tudi mej štirinajstere pomočnike v sili. Naši stari so se ji priporočali za pravo pamet in tudi mladim bi bilo to resno svetovati, da ne bi padali v moderne zmote.

Sv. ap. Andrej (30. nov.) je bil ribič iz Betsajde in brat sv. Petra. Oznanjeval je ko apostelj Jezusov sv. vero v deželah ob Črnem morju, nazadnje v Ahaji, kjer je bil križan za Kristusa.

Sv. Barbara je živela ko devica in je bila vmorjena za voljo sv. vere v 3^{iem} ali 4^{em} stoletju. Izdal jo je njen lastni oče sodniku. Ona je pomočnica v sili posebno proti nagli in neprevideni smerti, tudi zaščitnica rudarjev in konjištva (vojakov).

Sv. Nikolaja mladi in stari dobro poznajo. Živel je v 4^{em} stoletju. Odlikoval se je posebno z usmiljenjem do vbózih. On je zaščitnik mornarjev, kupcev, pekov in otrok.

Sv. Lucija je bila ko devica in marternica za sv. vero obglavljena v svojem rojstnem mestu Sirakuzi l. 304. Častimo jo ko pomočnico pri boleznih na očeh.

*) Vse, kar se o njej pripoveduje, vender ni zgodovinsko gotovo. Primeri: Kellner Heortologie str. 228.

Zadnji dan državnega leta se obhaja god sv. Siljvestra, papeža, ki je živel in vladal cerkev pod cesarjem Konstantinom Velikim.

Sedaj bi nam bilo omeniti še glavne svetnike frančiškanskih redov. Ker je pa bilo njihovo življenje večinoma v „Cvetju“ že popisano in kar še ni bilo, utegne še priti na versto, in ker ne spada to v strogem pomenu k cerkvenim zapovedim in nam je prostor in čas omejen, zato imamo to za sedaj opustiti.

Perva cerkvena zapoved zahteva torej, da moramo zapovedane praznike posvečevati. Keteri so ti prazniki, smo omenili; kako naj jih posvečujemo, to nam bo razložila druga cerkvena zapoved.

Druga zapoved.

Tretja božja zapoved veli posvečevati Gospodov dan ali nedeljo, prva cerkvena zapoveduje posvečevati zapovedane praznike. Ker ni dovolj, da te dneve v letu le praznujemo, to je, da se zderžimo dela, ampak jih moramo tudi posvečevati, zato nam druga cerkvena zapoved jasniše in natančniše pove, s kakšnim dobrim delom moremo te dneve posebno posvečevati. Naravnost pravi: „Bodi ob nedeljah in praznikih spodobno in pobožno pri sv. maši“.

Sv. cerkev želi, da nedelje in praznike preživimo le za Boga in za svoje zveličanje in da zato opravljamo bogoljubna dela, n. pr. da več molimo, verske resnice premišljujemo, duhovne bukve beremo, sv. zakramente prejemamo, bolnike obiskujemo itd. Vender takih in enakih dobrih del ne zapoveduje posebej pod grehom, pri sv. maši biti pa nam nalaga pod smertnim grehom.

Zakaj zahteva ravno sv. mašo pod kaznijo večnega pogubljenja? Gotovo zato, ker ravno sv. maša najbolje odgovarja namenu nedelj in praznikov.

Ti so ustanovljeni in zapovedani zato, da dajemo vsaj te dni Bogu dolžno čast, zahvalo in spravo, ter ga prosimo za nadaljne dobrote. Te dni najlaglje zadostimo povelju Jezusovemu: „Dajte Bogu, kar je božjega“. Sv. maša je častivni, zahvalni, spravni in prosivni dar, Bogu mej vsemi dobrimi deli najbolj dopadljivo dobro delo in nam in bližnjemu najkoristniše

Pri sv. maši se daruje Bogu njegov edinorojeni Sin, tisti, nad katerim ima nebeški Oče svoje dopadajenje. Ker pri sv. maši Sin božji sam Očeta za nas prosi in se mu daruje za nas, zato je sv. maša najimennitniša v vsem bogoslužju, Bogu najprijetniša in nam najkoristniša.

Nikjer drugod ne moremo doseči toliko dušnih milosti, nikjer obilniših zemeljskih dobrot, kakor pri sv. maši. Ker je volja božja naše posvečenje in so nedelje in prazniki vpeljani zato, da s posvečevanjem teh dni ne samo Bogu dajemo dolžno čast, ampak tudi sebe posvetimo in moremo obojni namen ravno sè sv. mašo doseči, zato sv. cerkev tako strogo zahteva: „Bodi vsako nedeljo in praznik pri sv. maši“. To zapoved so izpolnjevali kristijani že od apostoljskih časov sem in smo jo dolžni izpolnjevati tudi sedaj v naših časih.

Po mestih in mariskje že tudi po deželi mnogo modernih ljudi pogosto opušča sv. mašo. Neketeri se izgovarjajo: „Saj grem v cerkev za nekaj časa in tam molim, a k maši ne morem iti“. Drugi se zadovoljijo, da molijo doma. Tretjim je ljubše iti k sv. maši delavne dni, samo ob zapovedanih dnevih ne. Četertim je cerkev prenapolnjena, zrak preslab, pridiga predolga itd. Kaj naj odgovorimo na to?

Pred vsem moramo priznati, da so gotovi vzroki, ki tega ali onega opravičijo in druge cerkvene zapovedi oprostijo. Od sv. maše so oproščeni vsi tisti, katerim je resnično nemogoče iti k sv. maši. Taki so: bolniki, jetniki, ubožci, ki nimajo in si ne morejo pripraviti dostojne obleke, popotniki, ki morajo iti na pot, ki je ne morejo odložiti in nimajo nikjer priložnosti biti pri sv. maši. Nadalje so opravičeni tisti, ki so od cerkve preveč oddaljeni — vsaj pet četerti ure — posebno v slabem vremenu in hribovitih krajih. Slednjič vsi tisti, ki bi terpeli izdatno škodo, če bi šli k sv. maši, n. pr. delavci, ki so prisiljeni delati in bi službo izgubili, ter si druge v kratkem času ne morejo preskerbeti, varihi, ki nimajo nikomer izročiti v varstvo bolnika, ali hiše, ali otrok itd. Potem službeno zadržane osebe, kakor so vojaki v službi, železničarji, jetničarji, čuvaji in drugi.

Vsi tisti pa, ki nimajo pravega in resničnega vzroka izostati od sv. maše, so pod smertnim grehom dolžni biti vsako nedeljo in vsaki praznik pri sv. maši in naj bodo keteregakoli

stanu, visoki ali nizki, izobraženi ali nevedni, mladi ali stari, ženske ali moški. Zakaj cerkvene zapovedi niso dane samo za kmete in otroke, ampak za vse katoliške kristijane.

Sedaj pa ogledajmo prej imenovane izgovore. Če moliš doma, je to lepo in prav; če greš molit v cerkev, je to lepše in boljše; a če k sv. maši ne greš, vsa tvoja molitev pred Bogom nič ne velja, ker si z opuščenjem sv. maše storil smertni greh, kateri te je oropal milosti božje in te storil neprijatela z Bogom. Temeljna resnica naše sv. vere pa uči: „Brez milosti božje ni mogoče ničesar za nebesa zaslužljivega storiti“. Brez sv. maše, ki jo brez pravičnega vzroka opuščáš, se kljub vsem molitvam, opravljenim doma ali v cerkvi, ne boš zveličal. Sicer pa skušnja uči, da tisti, ki sv. mašo ob nedeljah in praznikih svojevoljno opuščajo tudi drugači malo molijo in svojih verskih dolžnosti sploh ne izpolnjujejo. Izgovor prvih in drugih je torej le plašč, ki hočejo ž njim zakriti svojo mlačnost in zanikernost. Pred ljudmi se morejo zakrivati in opravičevati, pred Bogom, ki preiskuje obisti in serca, pa tak prazen izgovor ne bo sprejet, ampak besede Jeremijeve jih bodo zadele: „Preklet, kedor božje delo zanikerno opravlja“.

Tisti, ki hodijo k sv. maši ob delavnikih mesto ob nedeljah in praznikih, kaker je zapovedano, utegnejo biti pod gotovimi pogoji opravičeni. Če ti zapovedane dni nikaker ni mogoče vdeležiti se sv. maše iz pravičnih vzrokov, ki smo jih prej navedli, in v nadomeščenje greš mej tjeonom, je to hvalevredno. Ali sv. cerkev zahteva sv. mašo zapovedane dni in zato nisi izgovorjen smertnega greha, če, svojevoljno brez pravega vzroka zapoved prestopaš. Zapoved je: „Bodi ob nedeljah in praznikih pri sv. maši“.

In kaj naj rečemo onim, ki se izgovarjajo, da ne hodijo k sv. maši, ker je cerkev prenapolnjena, zrak preslab? Nič drugega ne ko to-le: če je izgovor resničen, smejo ostati v takih slučajih zunaj cerkve, kjer se imajo pa tako vesti kaker v cerkvi. Toda večinoma se izgovarjajo tako le bolj leni in mlačni kristijani, ki navadno ne hodijo k sv. maši in ne bi šli, tudi ke bi bila cerkev prazna. Pogosto se na tak ali enak način opravičujejo krepki mladeniči in čversti možje, ki lahko presedijo mnoge ure nepretergoma v zakajeni in zaduhli gostilniški izbi, samo zrak v cerkvi jim je škodljiv. Taki prazni izgovori vas pred Bogom ne bodo opravičili.

Po deželi se v marisketerih krajih [dogaja, da posvetni mladeniči in možje sicer hodijo k cerkvi, pa brez pravega vzroka mej sv. mašo zunaj ostajajo, kjer se pogosto zelo slabo obnašajo. Takim bi svetovali, naj resno pomislijo, da s takim ravnanjem mej najsvetejšim opravilom Boga le žalijo, mesto da bi ga častili, da si nakopavajo prekletstvo, mesto da bi prejeli blagoslov. Njim veljajo besede Jezusove: „Gorje svetu zavoljo pohujšanja! Gorje njim, ki keterega teh malih pohujšajo! Bolje bi jim bilo, da bi se jim obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopili v globočino morja!“ „Preklet, kedor delo božje zanierno opravlja!“

Neko majhino število jih je, ki hodijo k maši, pa se izgublajo od pridige. Tem govori Jezus: „Kedor je iz Boga, posluša božjo besedo; vi je ne poslušate, ker niste iz Boga“.

Kaj se pravi biti pri sv. maši? To se pravi: biti telesno pričujoč na kraju, kjer se sv. maša javno opravlja, z namenom vdeležiti se sv. maše ali vsaj zadostiti cerkveni zapovedi. Treba je torej biti v pravi cerkvi ali javni kapelici, v katero je vstop vsem dovoljen. Neketere posamezne osebe imajo iz važnih vzrokov dovoljenje, da smejo imeti sv. mašo doma v izbi, ki je v ta namen dostojno opravljena. V takih zasebnih kapelicah morejo veljavno zadostiti cerkveni zapovedi le tiste osebe, ki jim je izrecno dovoljeno, druge pa ne. K sv. maši je torej treba iti v javno cerkev ali kapelico z namenom biti pri sv. maši.

Če bi šel kedo v cerkev samo iz tega namena, da bi slišal lepo petje ali godbo, da bi gledal slovesni obred, svečano obleko, ali iz kakega družega morebiti celo grešnega namena, pa bi pri tem ne mislil biti pri sveti maši in zadostiti cerkveni zapovedi, on se ne bi vdeležil sv. maše in zapovedi ne bi izpolnil.

Pri sv. maši moramo biti tudi pobožno t. j. z namenom Boga častiti. Ogibati se moraš vsega, kar te dela raztresenega in paziti vsaj na poglobitve dele sv. maše.

Postavi se v duhu v božjo pričujočnost, misli si, ko greš k sv. maši, da greš na goro Kaljavarijo. V cerkvi premišluj mej sv. mašo Jezusovo terpljenje, ali moli pobožno žalostni del sv. rožnega venca, ali mašne molitve iz knjige, ali kaj družega pripravnega. Dobro je napraviti tudi kak poseben namen n. pr.

to sv. mašo hočem darovati za duše v vicah, za to ali ono osebo, za to ali ono potrebo, milost itd. Tak posebni namen pobožnost zelo podpira. — Če te nadlegujejo posvetne misli ali hude skušnjave, ne vdaj se jim, odpodi jih in ponovi namen, da hočeš Boga častiti in sebi koristiti. Take vsiljive misli in skušnjave so podobne sitni muhi, ki te obletava od vseh strani in se ti vseda zdaj na obraz, zdaj na roko, potem na glavo ali na obleko in odleti za trenutek, pa se zopet verne in te nadalje nadleguje. Kaker te taka nadležna muha ne more pičiti, dokler jo odganjaš, tako ti tudi raztresenost in skušnjave ne bodo škodovala, dokler jih premaguješ. — Na koncu sv. maše pa na kratko izprašaj vest, kako si se je vdeležil. Posebno natančno preišči, zakaj si bil raztresen. In našel boš neredko, da si se premalo pripravil, mej sv. mašo se premalo premagoval ali premalo pazil na svoje oči in druga čutila. Od strani vzrok in odvernili boš nasledke.

O nekem pobožnem možu se pripoveduje sledeče: V cerkev je hodil navadno sam. Stopivši noter se je pri kropilnem kamenu pobožno pokrižal z blagoslovljeno vodo ter rekel: „Zdaj pa ve posvetne skerbi le mirno ostanite zunaj cerkve, jaz bom mej tem Boga častil. Keder bo sv. maša minila in pridem vunkaj, potlej vas bom že zopet sabo vzel. Mej najsvetejšim opravilom me pa v miru pustite“. Na to je pokleknil, šel na svoje mesto in lahko opravljal pobožno svoje molitve.

Vzrok raztresenosti je prav pogosto ta, da pridejo mnogi k maši polni posvetnih skerbi. Na potu v cerkev se pogovarjajo o vseh mogočih rečeh, pogosto tudi opravljajo, ali celo gerde reči govorijo in neredko zè vsem tem še pred cerkvenimi vrati ne morejo končati. Taki stopijo v cerkev in v mislih nadaljujejo, o čemer so prej govorili. Vsi taki se za sv. mašo premalo pripravijo. Obudi tedaj vsaj, keder stopiš v cerkev, namen, da hočeš sedaj Boga častiti.

Prav zgledni in posnemanja vredni so v tem Poljaki. V cerkev prišavši pokleknejo ali pri kropilniku, ali, če tam ni prostora, na mestu, kjer mislijo ostaniti, na obe kolena, pripognejo glavo in tako ostanejo nekoliko časa. Pri tem zberejo svojega duha in obudijo dober namen. Tako storijo vsi, tudi mladeniči in možje, kjerkoli in kederkoli pridejo v cerkev.

O tistih, ki se mej sv. mašo po cerkvi ozirajo, ki mej

seboj šepetajo, ki od dolgega časa dremljejo, ki presojujejo obleko drugih in kažejo nečimernost svoje, o teh in enakih gotovo nihče ne bo terdil, da niso sami krivi raztresenosti. Ti niso pri sv. maši ne spodobno, ne pobožno.

Če bi bil kedo celo sv. mašo prostovoljno ali iz lastnega vzroka tako razmišljen, da kakega poglobitnega dela ne bi opazil, on ne bi bil pri sveti maši, vsaj pri tistih delih ne, na ketere ni hotel paziti. — Kedor se mej sv. mašo spoveduje, in hoče biti ob enem pri maši, mora paziti vsaj na glavne dele sv. maše, drugače ne bi dopolnil svoje dolžnosti. Kjer je več sv. maš, naj bo pri eni pred spovedjo ali po spovedi, da bo bolj lahko dobro opravil sv. spoved in zadostil popolnoma tudi cerkveni zapovedi.

Sè sv. mašo je ob nedeljah in praznikih navadno združena pridiga; popoldne se obhaja popoldanska služba božja t. j. kerščanski nauk in litanije z blagoslovom. Kaj naj povemo o tem?

Pred vsem moramo reči, da druga cerkvena zapoved ne zapoveduje ničesar od tega.

Ali tedaj ni treba biti pri pridigi? In k popoldanski službi tudi ni treba hoditi?

S tem, da nam je pri sv. maši biti zapovedano pod smertnim grehom, ni rečeno, da nam družega ni treba ničesar več storiti. Druga cerkvena zapoved nam pove samo, kaj pod kaznijo večnega pogubljenja ne smemo opustiti, ne pravi pa, da smo sè sv. mašo že vse storili, kar se zahteva za posvečevanje nedelj in praznikov.

Sv. cerkev hoče, naj razen sv. maše opravljamo ob nedeljah in praznikih tudi druga dobra dela, naj bomo pri pridigi in kerščanskem nauku, naj prejemamo sv. zakramente, naj se vdeležimo popoldanske službe božje, beremo duhovne knjige in izveršujemo sploh dobra dela.

Zapovedano nam je nedelje in praznike posvečevati iz tega namena, da častimo Boga in sami sebe posvečujemo. Kedor od cele nedelje ali praznika, t. j. 24 ur, samo pol, ali eno, ali dve uri daruje za Boga s tem, da gre k sv. maši, ta dotičnega dneva še ni posvečeval, ampak je storil le nekaj. Da dan posvetimo, je treba storiti nekoliko več; saj so nedelje in prazniki Gospodovi dnevi in jih je treba v prvi versti preživeti za Boga in zveličanje. Za sveto mašo je prva pridiga,

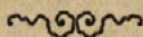
ki je zato združena sè sv. mašo, in kerščanski nauk, ki spada k popoldanski službi božji.

Kar se tiče pridige in kerščanskega nauka, bodi povedano, da smo pod smertnim grehom dolžni vedeti vsaj poglobitve reči iz katekizma. Da jih vemo in razumemo, zato so pridige in kerščanski nauk. Če so duhovniki dolžni oznanjevati božjo besedo in resnice svete vere, so tudi verniki dolžni poslušati jih.

Nevednost v verskih resnicah je v naših dneh zelo velika, največa morda mej „olikanimi“, katerih mnogi ne vedo, kedo je Jezus Kristus, kaj je milost božja, kaj so sv. zakramenti; še celo temeljne resnice sv. vere so jim neznane. In taki naj potem govorijo, da jim pridig in kerščanskega nauka ni treba? Ali mislijo, da je Jezus zastoj rekel: „Blager njim, ki besedo božjo poslušajo in jo izpolnjujejo?“ Sv. Antonin piše: „Kaker je nevolja do jedi znamenje bolezn na telesu, tako je meržnja proti besedi božji, ki je hrana duše, gotovo znamenje dušne bolezn“.

Posvečuj tedaj nedelje in praznike, bodi pobožno pri sv. maši, pa tudi pri pridigi in popoldanski službi božji ter opravljaj rad te dneve tudi druga dobra dela, da se boš laglje zveličal. Daj Bogu, kar je božjega! Dan Gospodov Gospodu, delavne dni delu in Bogu iz ljubezni do Njega; vse pa stori, da boš rešil svojo neumerjočo dušo in se vekomaj zveličal.

(Prih. III. zap.)

Bl. Janez Kerstnik Marija Vianej župnik trefjerednik *).

Bl. Janez Kerstnik je bil rojen leta 1785 v vasi Dardilji blizo mesta Lijona na Francoskem. Njegovi stariši so bili priprosti pa pobožni, ter so kerščansko vzgojili svojega sinka. Janezek je bil nedolžen in resnično pobožen. V sebi je čutil nagnjenje in poklic za duhovski stan; toda slabo je bil nadarjen. Z veliko pridnostjo in terdno voljo pa je premagal vse težave pri učenju, dokler ni dosegel mašniškega posvečenja.

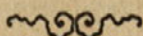
*) Winkes, Seraphischer Tugendspiegel.

Tri leta potem ga je lijonski škof poslal za župnika v vas Ar (Ars), ki je bila takrat zelo v slabem stanu. Vaščani so zamenjali službo božjo in svete zakramente; tem raje so plesali in po veselicah hodili. Mladi duhovnik je vedel, da ga čaka težavno delo, toda obupal ni. Najprej je sam mnogo molil za se in svoje župljane. Vaščani so kmalu opazili, kako njihov župnik rad moli; občudovali so ga, kako lepo in pobožno opravlja daritev sv. maše ter kako spokorno živi. Krotko in prijazno je občeval sè svojimi župljani; bolnike je rad in pogosto obiskaval, siromašnim je po svoji moči pomagal. Kmalu si je pridobil vaščane. Začel jih je vabiti k sv. maši in zvečer k skupnemu rožnemu vencu v cerkvi; verni so ga pa vedno bolj slušali. Službo božjo je opravljal slovesno. Vsako jutro je imel v cerkvi kerščanski nauk, zvečer je pa rožni venec z vernimi glasno molil. Prav pridno je delil zakrament sv. pokore; spovedaval je po 16 do 18 ur na dan. Od leta 1828 je prihajalo vsako leto v njegovo župno cerkev čez 20 tisoč ptujcev k sv. spovedi. Dosti velikih in starih grešnikov se je spreobrnilo. Na njegovo molitev so mnogi prejeli tudi telesno zdravje. Pri tolikem trudu se je župnik ostro postil; spal je na deski in prav kratek čas. Ali pretežko delo in preborno življenje je tako oslabilo njegovo telo, da je leta 1859 zadnji dan šmarnic obnemogel in moral leči. Vdan v voljo božjo je vmerl 4. avgusta, v 74. letu svoje starosti. Zavoljo njegovega svetega življenja in čudežev, ki so se godili na njegovo priprošnjo, so ga sedanji sv. oče papež Pij X. 8. januarja 1905 prišteli mej blažene in postavili francoski duhovščini za patrona.

In ta častitljivi mož je naš, on je bil tretjerednik sv. Frančiška. Najlepši zgled tretjerednikom duhovnikom!

Sè svojim kerščanskim naukom in življenjem je bl. Janez svojo župnijo spreobrnil in brez števila grešnikov pripeljal na pravo pot. Duhovniki tretjeredniki naj ga posnemajo vsak po svoji moči. Vi pa, bogoljubni stariši, tretjeredniki, ne mislite za to, da vam ni treba učiti vaših otrok kerščanskega nauka. Ravno stariši so dolžni najprej učiti svoje otroke vsega, kar mora znati kristijan, ki se hoče zveličati. Ako otrok v šoli ne zna kerščanskega nauka je zelo žalostno in pa tudi zelo sramotno za njegove stariše. Taki otroci navadno tudi sè svojim življenjem ne delajo veselja svojim starišem. Skerbite tedaj,

bogoljubni tretjeredniki, da bodo vaši otroci znali kerščanski nauk, pa tudi živeli po njem; le tako boste imeli vi nad njimi veselje in vaši otroci vam bodo hvaležni vse svoje življenje, dokler se snidejo z vami v svetih nebesih, kjer se boste skupaj veselili vso neskončno večnost. * P. A. F.

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

XI. Poglavje.

Bolj angeljsko kot človeško življenje.

Nenavadna prikazen je bil pomenljiv dogodek v življenju našega blaženega. Od sedaj nadalje je skoraj neprenehoma dobival od Boga velike milosti. „Tako velike milosti in darove mu je dajal Najvišji, da niso nikedar mogli skriti ostati. Ako se je kedo ž njim pogovarjal o Bogu, o časti božji, o sv. nebesih, on se je precej zameknil. Ako so ga otroci, dečki ali pastirji, kje srečali, so pričeli vpiti: paradiž, in on se je hitro zameknil. Zato si bratje, ki so se hoteli ž njim pogovarjati, niso upali izgovoriti besede „paradiž“. Mnogo dogodkov poterjuje ta poročila njegovega življenjepisca.

Ko je bil Egidij v Perudži, ga je obiskala plemenita, bogata in pobožna gospa Jakoba Setesoljska, velika dobrotnica sv. Frančiška in njegovih bratov. Prišel je zraven tudi brat Džerardin, zelo pobožen mož, da bi poslušal spodbudljive besede blaženega. V pričo mnogo drugih bratov je Egidij spregovoril tudi te besede: „Zarad tega, kar more človek, pride do tega, kar on noče“. Brat Džirardin pravi, da bi blaženega v govor spravil: „Čudim se, brat Egidij, da bi prišel človek zarad tega, kar more, do tega, kar noče; saj človek iz sebe nič ne more, kar lahko dokažem z mnogimi dokazi. Pervič mora prej kaj biti, predno more kaj storiti, kakor ogenj ogreje, ker je gorak; človek pa ni iz sebe nič. Zato govori apostelj: Kedor meni, da je kaj, ko ni nič, ta goljufa samega sebe. Kedor ni nič, ne more nič; človek pa ni nič, toraj ne more nič. — Dru-

gič dokažem tako: Ako človek kaj premore, premore to ali z dušo, ali s telesom, ali pa, ker je duša s telesom združena. Gotovo pa je, da duša sama nič ne premore; zakaj ako je duša od telesa ločena si ne more nič zaslužiti, pa tudi grešiti ne. Sè samim telesom človek tudi nič ne more, zakaj brez duše ne more delati, ker duša mu daje življenje in zmožnost delati. Tudi kot celota, to je človek z dušo in telesom, nič ne more. Ako, kaker sem rekel, duša po ločitvi od telesa nič ne more, more še manj združena s telesom; zakaj „telo, ki je strohljivo, teži dušo“. Zato ti dam en zgled, brat Egidij: „Ako osel brez tovara ne more hoditi, more še manj s tovorom“.

Tako je naštel brat Džerardin dvanajst takih vzrokov, da so se vsi pričujoči zelo čudili. Egidij pa je odgovoril: „Ti si slabo govoril, brat Džerardin; obtoži se za vse to svoje krivde“. Džerardin se je smeje obtožil.

Ko je blaženi videl, da mu ta obtožba ni prišla iz serca, je rekel: Ta obtožba, brat Džerardin, nič ne velja, če pa nič ne velja, se ž njo tudi nič ne pridobi“. Na to mu reče: „Brat Džerardin, ali znaš peti?“ „Da“. „Torej poj z menoj“. Na to potegne služabnik božji iz rokava neke citre, ki so bile napravljene iz bička, kaker imajo otroci navado delati, in začel je peti, na strune brenkati ter razvozlavati onih dvanajst dokazov. Ko je vdaril na prvo struno, je rekel: „Jaz ne govorim o bitju človeka pred stvarjenjem. Brat Džerardin; v tem oziru je resnično, da človek ni nič in nič ne premore; temuč jaz mislim na bitje človeka po vstvarjenju. Bog mu je dal pristo voljo, da si nabira zasluženje s tem, da hoče dobro, greši pa s tem, ako sledi hudemu. Zarad tega, brat Džerardin, si ti slabo govoril ter me hotel sè zvijačo vjeti, zakaj sv. Pavelj na omenjenem mestu ne govori o niču stvari, zmožnosti, temuč o niču zasluženja, kaker drugje pravi: Ako nimam ljubezni, nisem nič.“

Sicer pa nisem govoril o duši, ki je ločena od telesa ali o mertvem truplu, temuč o živem človeku, kateri more, ako hoče, z milostjo sodelovati in dobro storiti ali pa milosti božji se vstavlja in hudo delati, kar je odpad od Boga. Ono mesto sv. pisma: Telo, ki je strohljivo, teži dušo, pa ne pomeni, da vzame človeku pristo voljo, temuč, da telo dušo zavira in da telesne reči na razum in spomin močno vplivajo. Zato pravi sv. pismo nadalje: „Persteno prebivališče tlači pamet, ketera veliko

misli, ker nè pusti, da bi duša iskala to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, na desnici božji; zakaj moč dušnih zmožnosti se zelo oslabi z opravili in težavami pozemeljskega telesa“. Na ta način mu je poderl vse druge dokaze tako, da se je brat Džerardin zdaj odkritoserčno obtožil svojega dolga. Zato mu je rekel Egidij: „Zdaj je tvoja obtožba nekaj vredna“.

Zopet mu reče: „Ali ti naj pokažem, da stvar tudi kaj premore?“ Na to je stopil na neko omaro in s pretresljivim glasom zaklical: „O pogubljeni, ki ležiš v peklu!“ Služabnik božji je odgovoril v osebi pogubljenega in zaupil s tako strašnim glasom, da je vse pričujoče groza obšla: „Gorje meni, gorje meni!“

Z drugačnim glasom je nadaljeval: „Povej nesrečni, zakaj si zaveržen v pekel?“ Sè žalostnim glasom odgovori sam: „Ker nisem storil dobro, kar bi bil lahko in kar sem bil storiti dolžan in ker se nisem ogibal hudega, česar bi se bil lahko ogibal“.

Zopet je vprašal: „Nesrečnež pogubljeni, kaj bi ti pač storil, ke bi ti bil dan čas za pokoro?“ „Celi svet bi dal za to, pustil bi se polagoma sežgati, da bi vbežal večnim kaznim; za kaj ono terpljenje bi imelo svoj konec, moje pogubljenje pa terpi večno“. Zdaj reče bratu Džerardinu: „Slišiš Džerardin, da stvar tudi nekaj premore?“ Zopet ga nagovori: „Brat Džerardin, povej mi, ali da kapljica vode, katero v morje veržeš, morju svoje ime ali pa morje kapljici?“ Brat je odgovoril, da stvar in ime kapljice morje požre in ono nji daje svoje ime. Nato se je brat Egidij vpričo vseh zameknil, ker je spoznal, da je bila človeška natora, ki je v primeri z božjo le majhina kapljica, po včlovečenju Besede božje, sprejeta v veliko, da, nezumno morje božanstva.

Dve plemeniti gospe ste služabnika božjega prosili, naj jima kaj spodbudnega pove.

„O čem naj govorimo? Ako govorimo o časnih rečeh — so nečimerne; ako o delih mesa — so ostudna; ako o Bogu — kedo bi mogel o njem spodobno govoriti in kedo bi razumel tak pogovor?“ Na to se je precej zameknil. Zato je rekla ena gospa: „Žal, da je tako malo govoril“. Druga pa je rekla: „Z malo besedami je vse potrebno povedal“.

Ko je bil Egidij v Adželu, se je nekega dne proti večeru vrnil k svojim bratom, da bi ž njimi večerjal. Nato je pa pri-

čel tako goreče in sladko govoriti o božjih rečeh, da so bila serca vseh vneta od ljubezni božje. Nazadnje se je zameknil in ostal v tem stanu do jutra. Ko je na to hotel iti v svojo celico, se je prikazala taka svitloba, da so bili bratje vsi začudeni. Blaženi se pa oberne k njim ter reče: „Otroci moji, kaj bi bili storili, ke bi bili kaj večega videli? Kedor ni videl kaj velicega, ima malo za veliko“.

Drugikrat je prišlo pet provincijaljev obiskat brata Egidija. Brat Gracijan je stopil naprej ter rekel Egidiju: „Glej, provincijalji so prišli k tebi; prosim te, povej jim kaj tolaživnega“. Služabnik božji gre k njim, prične goreče govoriti in peti, povzdigne oči proti nebu, steguje roke. Kaker bi vlekel kako verv in pravi: „O moj brat, moj dobri brat, moj ljubi brat, napravi mi grad, kjer ni ne kamna ne železa! O dobri brat, zidaj mi mesto, ki nima ne kamna ne lesa!“ Na to se je zameknil. Provincijalji so se vernili h Gracijanu, kateri jim je razložil pomen teh besed. „Tisti gradovi in mesta, pravi, pomenijo aposteljne in marternike, kateri so močni in zmagoviti postali, ne sè železom in orožjem ali s časnimi pripomočki, ali je pa Egidij mislil na ono mesto tam zgoraj“.

Egidij je nekedaj prišel k redovnemu generalju sv. Bonaventuri ter rekel: „Moj oče, vam je Bog veliko milosti skazal. Kaj moramo storiti, da se bomo zveličali, mi neučeni in neizobraženi ljudje?“

Serafinski učenik je odgovoril: „Ako bi Bog ne dal človeku nobene druge milosti, kaker to, da njega ljubi, bi to zadostovalo“.

„Ali pa more neučen človek Boga ravno tako ljubiti, kot učen?“

„Stara ženica more Boga bolj ljubiti, kot učenik bogoslovja“, odgovori Bonaventura.

Zdaj se v sv. gorečnosti vzdigne brat Egidij, gre na ono stran verta, ki je bila proti mestu obrnjena in zakliče: „Vboga mamica, priprosta in neučena, ljubi Boga in ti moreš biti večja kot je brat Bonaventura“. Pri teh besedah se je zameknil ter ostal tri ure nepremekljiv.

Ko je prišel papež Gregor IX v Perudžo in slišal tako čudovite reči, je poklical brata Egidija. Ta je sè svojim tovarišem prišel v palačo, in začutil v sebi duhovno sladkost, ki

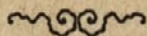
je bila navadno znamenje bližnjega zamaknjenja. Ker se je bal, da bi se vpričo sv. očeta zameknil, je poslal tovariša naprej, naj ga izgovori in pove, da sedaj ne more priti. Ta gre in sporoči tako, ali sv. oče ga vpraša po vzroku. On odgovori: „Sv. oče, brat Egidij je od spodaj; pa boji se, kaker menim, da bi se vpričo vas zameknil; zarad tega si ne upa priti“. Zdaj ga je papež še bolj želel videti in vkazal mu je vstopiti. Kaker hitro pa je Egidij pričel z namestnikom Kristusovim govoriti, se je zameknil ter stal nepremekljivo z očmi vpertimi v nebesa. Papež se je čudil, in ker se je zdaj sam prepričal o tem, kar je prej o blaženem bratu slišal, pravi: „Ako se pred menoj ločiš iz tega življenja, ne bom od tebe pričakoval nobenega družega znamenja, temuč zapisal te bom v zapisnik svetnikov“.

Nekega dne je šel papež v samostan, ki je bil na nekem hribu blizu Perudže, da bi služabnika božjega obiskal. Bratje so ga našli zamaknjenega v celici. Ko so to sv. očetu povedali, je šel ta sam v celico blaženega brata. Ko ga je pa videl v zamaknjenju, je nekaj časa čakal, potem pa odešel poln začudenja, pa tudi žalosti, da ni mogel govoriti ž njim, kaker je želel. Ker je pa hotel imeti priliko, da se z blaženim bratom dobro pogovori, ga je nekega dne k mizi povabil. Egidij je prišel pred obedom v palačo, stopil v dvorano, padel pred namestnika Kristusovega ter mu ponižno poljubil nogo. Sv. oče je bil zelo vesel ter ga ljubeznivo sprejel. Neketeri iz spremstva so pripomnili, naj reče bratu Egidiju, da kaj zapoje. Papež se je čudil, da zna priprosti brat peti ter reče: „Brat Egidij, poj!“ On odgovori: „Sv. oče, katero pesem naj pojem?“ Te besede je večkrat glasno ponovil; na to je naglo stekel na drugi konec palače, da bi se skrnil. Tam je djal eno nogo čez drugo ter ostal do večera zamaknjen. Papež in vsi pričujoči so se prepričali, da je bil v tem stanu popolnoma neobčutljiv še celobitja žile niso čutili. Papežu je bilo zelo žal, da ni mogel govoriti s tem velikim in tako svetim možem, ter je onega gospoda, kateri mu je svetoval, da je svetniku vkazal peti, zelo pokregal. Mej obedom reče sv. oče: „Glejte, mi smo zgubili onega moža; pa prepričajmo se, ako ima čednost pokorščine!“ Zaklical je torej Egidiju: „Red manjših bratov je nam neposredno podveržen, zato ti pod pokorščino zapovemo, pridi precej“. Čudovito! Egidij, kateri je bil na videz brez zavesti, hiti

precej k papežu, pade k njegovim nogam in se ponižno obtoži. Papež ga sam vzdigne in služabnik božji reče: „Kako vam je, moj oče?“ „Dobro, brat moj“. „Težko breme nosite“. Mislil je pri tem na velike skerbi sv. očeta. „Brat, to je res; pa prosim te, olajšaj mi to breme sè svojo molitvijo“. „Rad vzamem nase jarm zapovedi mojega Gospoda“. „Prav tako, brat“. Po teh besedah se je Egidij nekoliko oddaljil ter ostal zamaknjen od večera pozno v noč. Vsi so se čudili in hvalili blaženega brata.

Drugi dan je Egidij obedoval v izbi s papežem. Zaupno ga papež vpraša: „Brat Egidij, kaj bo z menoj?“ Blaženi se je izgovarjal ter ni hotel na to nič odgovoriti. Sv. oče mu reče: „Povej mi vsaj, kako naj se obnašam“. Egidij se je dolgo obotavljal, slednjič pa le reče: „Imeti morate dve oči, desno in levo; desno morate imeti odprto, da premišlujete to, kar je zgoraj; levo pa, da vrejete to, kar je tukaj“. Ker je papež spoznal, da je brat Egidij pravi služabnik božji, ga je odslej močno častil in ljubil. —

Čudovite reči, kajne, smo slišali o blaženem bratu in le redko kedo dobi take milosti. Ako hočemo tudi mi nekoliko uživati to nebeško sladkost, poslušajmo vedno klic milosti božje, očistimo serce vsega, kar je grešno, hitimo naprej po potu čednosti in premišlujmo sv. resnice. „Dober je Gospod njim, ki vanj zaupajo; duši, ki ga išče“. Žal. pes. Jer. 3. 25.

Kaj in kako berimo.

(P. V. K.)

(Dalje).

Pa ne samo evangeliji, ampak vse sveto pismo je za vernega kristijana mej vsemi knjigami na svetu najimennitna; saj je sveto pismo, kaker pravi katekizem, zbirka tistih knjig, ki so spisane po navdihnjenju sv. Duha in jih sv. cerkev pripoznava za božjo besedo; sveto pismo je tako rekoč pismo iz nebes, ki nas uči, kako živeti in kako ne živeti tukaj na zemlji, v naši časni domovini, če hočemo priti enkrat v nebesa, v našo večno domovino. V resnici, mi nikaker nismo „zapuščeni

Evini otroci“ v tej solzni dolini, kaker se brez pomiselka dan na dan ponavlja v naših slovenskih cerkvah. „Na mnogih krajih in na mnoge načine je nekedaj Bog govoril očetom po prorokih, naposled je nam te dni govoril po Sinu, ki ga je postavil dediča vsega, po katerem je storil tudi vekove“, piše sv. Pavelj (Hebr. 1, 1. 2.). In kar je Bog govoril po ustih prerokov in naposled po svojem Sinu samem, to je dal tudi napisati po navdihovanju svojega Svetega Duha. To je sveto pismo, ali z gerško besedo biblija!

In katoliški kristijan, ki to veruje, ne bi hrepenel brati in učiti se tega pisma?! „Deržečo v rokah sveto pismo naj te spanec prehití in omahujočo glavo naj sveta stran podpre“, piše sv. Jeronim svoji učenci, plemeniti rimski gospe sv. Pavli, in sv. Ambrož izpodbuja svojega bravca: „Iz obeh čaš, iz starega in novega zakona pij, ker iz obeh piješ Kristusa“. (Enarr. in ps. 1.)

V resnici! Stari testament je bil pripravljane na Kristusa, izraz je bil živega hrepenenja po Odrešeniku, novi pa je dopolnjenje. Zato je v onem vse tako veličastno, ker ravno hrepeneči človek se povzdigne nad navadno govorjenje in pove svoje misli v veličastnem pesniškem slogu. Ko je hrepenenje izpolnjeno, tedaj pa se veseli kaker otrok in v prosti besedi oznanja svoje veselje.

Svetega pisma pa ne cenijo samo svetniki, ampak tudi drugi imenitni možje, celo neketeri prav posvetni. Gete (Goethe), ki ga imajo za najimenitnišega nemškega pesnika, pravi: „Angleži, Francozi, Nemci so napadali biblijo z večjo ali manjšo togoto, bistrumnostjo, prederznostjo in prešernostjo, in ravno tako so jo zopet branili resnobni, dobro misleči možje vseh narodov. Jaz za svojo osebo sem jo ljubil in cenil; zakaj skoro nji sami sem se imel zahvaliti za svojo moraljno izobrazbo.“*) In na drugem mestu pravi: „Po bibliji se bo vsak rod pomladil, in merilo za življenje in moč kakega naroda bo vedno njegovo razmerje do biblije“.

Ginljivo je brati, kar piše o znamenitem angleškem državniku Gledstonu (Gladstone) njegov neimenovan prijatelj: „Velik vtisek je napravilo, ko je Gledston drugim bral iz bi-

*) Dichtung u. Wahrheit, II. 7.

blije. Njegov govor je bil priprost, pa tak, kakor bi bil doživel, kar je bral, tako da je bilo, kakor bi bil vlil novega duha v dobro znane besede. Posebno je bilo v serce segajoče njegovo branje psaljmov. Njegov globoki, doneči glas je dal vsakemu odstavku (verzu) zè vso močjo izdoneti. Vidim ga še pred seboj, globoko nad knjigo sklonjenega, vsega prevzetega od hrepenenja, da bi vsako besedo razumel in zapopadel; bilo je, kakor da je na vse pozabil, in ravno to je bilo, kar je njegovo branje sveto in slovesno delalo“.*)

In kedo bi se pač temu čudil? saj je sveto pismo beseda božja, ki napolni pravičnega sè zaupanjem, hudobnega pa sè strahom, ter pove vsakemu, kar mu gre, ako le poslušati hoče. „Živa je namreč Božja beseda“, piše sv. Pavelj, „in močna in ostrejši ko vsak na obe strani oster meč, in scže do ločitve duše in duha, tudi sklepov in mozga, in razsodi misli in namene serca“. (Hebr. 4, 12).

Ali kakor je sveto pismo imenitno, koristno in potrebno za vesoljno človeštvo, vender ni dolžnost vsacega posameznega človeka, da bi znal brati; tudi ni vse sveto pismo za vsakega ki zna brati. V svetem pismu je mariskaj tudi, kar sploh ni namenjeno mladim ljudem, ki še ne poznajo sveta in njegove hudobe. Zato je katoliška cerkev modro storila, da je prepovedala neduhovnikom brati sveto pismo brez posebnega dovoljenja. To se je za vesoljno cerkev prvič zgodilo l. 1564 pod papežem Pijem IV. Poznejši papeži so to prepoved ali poostrili, ali kaj omečili ali spremenili. Dandanašnji velja sploh, da se sme brati sveto pismo v domačem jeziku, ako ima papeško poterjenje ali je oskerbljeno z razlagami svetih cerkvenih očetov ali učenih katoliških mož. Potemtakem bi pri nas Sveto Pismo, izdano na stroške ljubljanskega knezoškofa Wolfa, že smeli brati tudi posvetni ljudje, ako bi to delali z dobrim namenom; vender bi stariši nedorasli mladini ne imeli prepustčati teh knjig, da bi le svojo radovednost pasla po njih. Sicer pa je mej preprostim ljudstvom „Sv. Pismo“ gotovo jako redko in torej ne pride lahko v roke, komer bi vtegnilo škoditi.

Povsod razširjen pa je izleček, ki ga imamo v „Zgodbah Sv. Pisma“, ki jih je izdala družba sv. Mohorja. Ta izleček,

*) Die Welt, Beilage zum „Vaterland“, št. 132.

oborožen z obilnimi razlagami, se more menda brez pomiselka priporočati starim in mladim, saj sta ga spisala dva izmej najbolj učenih naših profesorjev bogoslovja, dr. Frančišek Lampe do strani 896, dr. Krek do konca, ki je na strani 1186. Mi tukaj obširnega znanstvenega truda ne moremo in nočemo presojati. Dr. Lampe se je nanj gotovo sè vso skerbjo pripravljaj, saj je v ta namen nalašč popotoval v Sveto Deželo; gotovo je vse tudi doma sè vso natančnostjo preštudiral in sè vso pridnostjo spisal. Semtertja se nam je sicer dozdevalo kaj ne popolnoma izpiljeno in ne zadosti vglajeno, ali pri tako ogromnem delu se temu ne smemo čuditi; pač pa obžalujemo, da je dr. Lampe k svojim drugim bremenom tudi to butaro prevzel ter je hotel zveršiti vsako leto tako mnogo! To mu je spodkopalo življenje ter ga položilo v mnogo prezgoden grob. Koliko bi bil mogel še storiti, in izverstniše storiti, ke bi bil delal bolj zmerno, bolj polagoma, bolj po človeško! Ali delal je, kaker je delal, gotovo z najboljšim namenom, in upamo, da je za svoj veliki trud tudi že davno prejel obilno plačilo v nebesih. Nam pa ostane dolžnost, da ne pustimo njegovega dela mertvega v prahu.

Vredno bi bilo pač da bi se poverjeniki družbe svetega Mohorja potrudili izvedeti koliko Zgodeb sv. Pisma starega zakona je najti po Slovenskem vezanih in koliko se jih je prebralo ali se jih še bere. Sploh mislimo, da bi bilo to jako resno vprašanje, koliko knjig družbe sv. Mohorja se v resnici prebere, koliko se jih razterga neprebranih, koliko jih obleži v prahu neprerezanih. Ali ni morda vsako leto mnogo tisoč kron, ki se pošiljajo sv. Mohorja družbi, popolnoma zaverženih? Mi ne pravimo, da je tako; želimo pa, da bi se na to mislilo, in koliker je mogoče, dokazalo, kar se da, jasno, kolik je dobiček, kolika je morebiti zguba. Pomisliti bi bilo tudi, ali ne bi kazalo menj knjig izdajati vsako leto, pa tiste vse primerno terdno vezane? Tudi morda tako velike in debele knjige, kaker so Zgodbe sv. Pisma stare zaveze, bolj strašijo bravece ko vabijo. Za vezane je treba človeku puljta kaker za mašne bukve na altarju; brati se dajo torej le doma pri mizi; seboj jih ni moči jemati nikamer, razen v zaboju. Ali ne bi bilo boljše, ke bi se bila izdala vsaka knjiga sv. Pisma posebej, v majhini, priročni obliki in čedno vezana, kaker smo že rekli o evangelijih? Sicer pa bi bilo to želeti tudi še zdaj, kaker za evangelije, tako tudi za

neketere knjige stare zaveze, zlasti za psaljme, za Ruto, Joba, Tobija, Izaija itd.

Joba imamo sicer v Gregorčičevem prevodu posebej natisnjenega in psaljme v Veselovem, ali prvič sta te dve knjižici najberž premalo razširjeni, drugič pa bi bila menda večini ljubša preprosta, pa natančna prestava brez rim; to lepoticje v naši slovenščini skoraj navadno le kazi ne le pravo izražanje misli, temuč celo lepoglasje, ki bi mu imelo služiti; nobena rima je boljše ko slaba rima. Zlasti pa je prestavi iz hebrejščine ali gerščine rima čisto odveč; Gerki in Hebrejci so bili izverstni pesniki, pa rime niso poznali. Vesel bi bil torej po naši misli bolje storil, ke bi se bil deržal sicer mere, ki jo je določil Bickell, po čiger knjižici „Dichtungen der Hebraeer III. Der Psalter“ je prevajal, pa z rimami ne bi bil težav delal sam sebi in svojim bravcem. Pervi psaljem bi bil po Bickellu nekako tak:

Blažen mož, ki v svét brezbožnih ne zahaja,
 Ne stoji na grešnih poti,
 Ne sedi na kužnih stolu,
 Le postavo božjo ljubi,
 Noč in dan premišlja.

Ker drevesu kraj potoka bo podoben,
 Ki rodi o pravem času,
 Ki ne vene list mu v žaru;
 Kar počne, vse njemu vspeva.
 Grešnikom pa ne takó, ne!

Plevam, ki jih piš raznaša, so podobni.
 Pred sodbó ne obstojé zli,
 Niti v dobrih rodu grešnik,
 Ker pozna Bog pot pravičnih;
 Zlobnih pot zapelje.

Vesel je to v razširjeni meri in z rimami tako poslovenil:

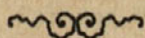
Blagor móžu, ki ne hodi v svét brezbožni,
 Na pregrešnem potu ne stoji,
 In v grdilcev družbi ne sedi
 Komur draga božja je postava,
 Ktero vsi dar premišljava.

On podoben je drevesu kraj potoka,
 Komur list ne vene vedno mlad,
 In rodeva v pravem času sad.
 Srečno njemu delo vspeje vsako,
 Grešnikom pa ne enako,

Prahu so podobni, ki ga piš razveje;
 Grešnik pred sodbó ne bo prestal,
 Na pravičen zbor se ne pozval.
 Pot pravično Bog pozná in vodi;
 Pot krivična v pôraz blodi.

Rime vsiljujejo prevajaveu misli, ki jih ni v Sv. Pismu na dotičnih mestih, ali so sploh več ali menj nerodne: „vedno mlad“, „se ne pozval“, „in vodi“, „blodi“.

Kako je poslovenil ta psaljem dr. Lampe, naši bravci lahko sami pogledajo v „Zgodbah sv. Pisma st. zaveze“, kjer stoji na str. 472. Kazi njegovo prestavo zlasti beseda hudobneži, hudobnežev, ki ni lepa, kaker nobena druga na končnico -ež. Če hočemo imeti kedaj dobro in v resnici doveršeno prestavo sv. pisma, bo gledati pač tudi na take reči. Ali seveda popolna doveršenost v takih, kaker v drugih rečeh ni v človeški moči; zato priporočamo vse omenjene prestave, ne le dr. Lampetove, ki se derži natančniše svetopisemske besede, temuč tudi Veselovo in Gregorčičevo, ki prostejše tolmačijo misli svetih knjig, Gregorčičevega Joba še posebno, ker ima spred razlago v svetem pismu tako učenega moža, kaker so naš sedanji prevzvišeni knez nadškof goriški dr. Sedej. (Dalje prih.)

Iz Cirknice.

Dne 18. junija na sv. Rešnjega Telesa dan smo imeli tretjeredniki cirkniške podružne skupščine nenavaden shod, prišli so namreč v Cirknico v. č. p. Ernest Jenko, ravnavec in obiskovavec ljubljanske skupščine in njenih podružnic. Ob 2. uri popoldne so stopili na leco ter nam z navdušenimi in prepričevavnimi besedami razložili znamenitost tretjega reda in njegov namen. Ob času, ko je bil v najlepšem cvetju, so si katoliški kristijani le v veliko čast šteli, ako so nosili spokorno obleko sv. Frančiška. Z imeni bi se dalo naštetih do 140 kronanih glav raznih časov, cesarjev in cesaric, kraljev in kraljic, ki so bili v tretjem redu; papežev, kardinaljev, škofov in nadškofov, ki so nosili ali še nosijo škapulir in pas tretjega reda frančiškanskega, ni mogoče prešteti. Naša sedanja najvišja cer-

kvena poglavarja, sv. oče papež Pij X. in presvitli knez škof ljubljanski, sta oba tretjerednika. Tudi drugih slavnih mož je imel tretji red od svojega začetka do zdaj jako mnogo. Ni torej zaničljiva družba brez pomena in koristi, dobra le za stare ženice, ki nimajo že več kaj delati na tem svetu. Po krivici se pošteno ime tretjerednik, tretjerednica, in tolikanj bolj latinsko tercijar, tercijarka, ali spačeno trejalj, trejaljka, govori v zaničljivem, slabem pomenu. Namen tretjega reda ni hinavska, temuč resnična pobožnost. Tretji red ima voditi svoje ude po varni poti kerščanske popolnosti. Kedor vodilo tega reda natančno izpolnjuje, ne bo zgrešil nebeškega kraljestva. Tretji red je red pokore in zatajevanja samega sebe. Zatajevanje samega sebe, pokora je potrebna vsakemu človeku; k temu se katoličan, ko vstopi v 3. red, sam rad še posebej zaveže.

Prijazna in prostorna župna cerkev v Cirknici je bila polna poslušavcev; mej njimi jih je bilo mnogo, ki niso v 3. redu, vendar so vsi zvesto poslušali. Po pridigi so podelili pater pričujočim tretjerednikom izpred alžtarja papežev blagoslov in potem so imeli še kratek nagovor do tretjerednikov. Povdarjali so zlasti, da naj udje 3. reda goje ljubezen mej seboj in naj bodo v tem drugim kristijanom v dober zgled po nauku Jezusovem: „Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se boste ljubili mej seboj“. Zlasti naj bi zatajevali svoj jezik ter se vadili v molčečnosti.

Po tem so na predlog prečastitega gospoda dekana pater vizitator imenovali za eno leto* cirčniški podružni skupščini predstojništvo ali odbor za moške in ženske. Na to je bil slovesen sprejem novih udov, ki jih je bilo okoli 25.

V Cerknici tretji red prečastiti gospod dekan Frančišek Kunstelj že veliko let modro in marljivo vodijo in zato lepo napreduje. Serce igra od radosti vsakemu dobremu tretjeredniku, ko vidi ob shodih toliko bratov in sester v cerkvi zbranih v molitvi in premišljevanju. Na misel mu pridejo prvi kristijani, ki so bili vsi brez razlike stanov enega serca in enega duha. Tudi mi smo vsi bratje in sestre, vsi otroci enega očeta v nebesih; saj imamo vsi isti cilj in namen, sebe in druge zveličati in osrečiti za večno in v ta namen voljno nositi breme Kristusovo, ki je lahko, in jarem njegov, ki je sladak. Kaker vidimo iz poslednjih tečajev „Cvetja“, tretji red na Slovenskem

na zunaj lepo napreduje; prizadevajmo si vsi, da bi ravno tako napredoval tudi v notranjem duhovnem življenju, da bi se odlikovali udje v lepih kerščanskih čednostih, zlasti v ponižnosti in ljubezni. Zato izpolnjujmo natanko naše sveto vodilo, spodbujajmo eden drugega s pobožnimi pogovori, dajajmo eden drugemu dobre zglede in molimo eden za drugega priserčno in goreče. Navdušujmo se za Boga, za sveto kerščansko vero, za sveto katoliško cerkev, za bogoljubno, kerščansko, katoliško življenje! To je dandanašnji silno, silno potrebno, ker vstaja toliko lažnjivih, krivih prerokov, ki se spisi in z govori na očitnih shodih in ob zasebnih prilikah, zvito in hinavsko zapečujejo zlasti može in mladeniče k odpadu od svete vere in katoliške cerkve. Bratje tretjeredniki, delajmo torej se vsemi svojimi močmi takim krivim prerokom nasproti, skušajmo privabiti, koliker le mogoče, dobrih mož in mladeničev v 3. red sv. Frančiška, ki je po besedah papeža Leona XIII. gotova pot v nebesa. Priserčen pozdrav vsem bratom in sestram v Kristusu in sv. Frančišku!

Franc Kolar, tretjerednik v Lazah.

Drobtinice.

P. H. R.

Spoved.

Spoved od Kristusa postavljena, je zakrament milosti in vsmiljenja. Torej moramo pristopiti k spovedi polni zaupanja. Koliker večje je to naše zaupanje, in koliker mirniše je naše serce, ko gremo k spovedi, toliko lažje nam je obuditi pravo obžalovanje nad svojimi grehi, in toliko obilniše milosti zadobimo po tem zakramentu.

Dvojna ponižnost.

Je ponižnost uma in ponižnost serca. S ponižnostjo uma, moramo spoznati, da nismo nič pred Bogom, da sami od sebe nimamo ničesar. In v resnici, vse milosti, ketere prejmemo, vse

sposobnosti, ketere imamo, so edino darovi božji, ketere smo dolžni porabiti le v božjo čast in slavo, in nikar se sami prevzemati zavoljo njih.

S ponižnostjo serca pa prejemajmo vsako poniževanje, ketero nam Bog pošlje, imejmo se za nevredne vsacega čislanja, želimo si rajši slušati ko zapovedovati.

Kako pridemo k Jezusu?

Angelji so rekli pastirjem, da bodo naši božje Dete povito v plenice, ležeče v jaslicah. Gotova pot, da najdemo Jezusa, je: ponižnost, vboštvo in zatajevanje.

Ako iščemo Jezusa po drugi poti, namreč po poti napuha, lenobe, bogastva, ne bomo ga nigdar našli.

Zakaj moramo biti ponižni?

1. Ker smo nič, ker sami ne moremo nič, ker si nismo nič zaslužili, ker nismo vredni nič dobrega.

2. Ker smo grešili in si zato zaslužili vsako zlo, vsako kazen in zaničevanje.

3. Ker se moremo še zmirom na vsak način pregrešiti, in se jako lahko pogubiti.

4. Ker se je Bog ponižal, samega sebe vničil, sprejel podobo sužnja, da, podobo grešnika, zato da bi nas učil ponižnosti.

5. Ker je bil Kristus najponižniši, ker je želel biti skrit, nepoznan, biti drugim podložen, ker je preterpel največa zaničevanja, zasramovanja, obrekovanja itd.

6. Ker pozemeljska čast ne nasiti našega serca, niti stori človeka boljega in Bogu dopadljivejšega.

Kaj koristi duši odvzetje notranje tolažbe?

Trojnega se učimo, ko nam je odvzeta notranja tolažba, namreč zahvaljevati se za najmanje dobrote in bati se ter ogibati vsih najmanjših grehov in pogreškov, prenašati pa poterpežljivo vse tudi največe zopernosti. Z bogate mize pada včasih mnogo mervic, da, tudi koščekov. Ali človek, poln raznoverstnih tolažilnih darov se za mnoge božje dobrote ne zahvaljuje pristojno, zanemarja mnogo milosti, malo ceni mnogo stvari, ki so velike, mnogo jih niti ne spozna. Ali, ko še mu vse to od-

vzame, se spominja, ko „mož videč svoje vboštvo“, koliko je prej imel in premogel, kar mu zdaj manjka, in ko lačen berač, bi hotel majhen košček ali mervico hvaležno sprejeti in pridno pobrati, ko je prej zaničeval okusne jedi. Odvzetje milosti (seveda ne posvečujoče) in tolažbe koristi človeku, da postane potem hvaležen tudi za majhine dobrote, ko mu jih Bog poverne, spominjajoč se prejšnjega pomanjkanja.

Dobrote božje so imenitne in dragocene vsled imenitnosti darivca, in koristi darú. In res, kaj je imenitniše od duha božjega, keterega nam on daje? Kaj koristniše od tega, po čemer postanemo dediči njegovega kraljestva? Mi smo blato, ničvredni, pregrešni, nehvaležni grešniki, potrebni vsake dobrote, deležni in vredni smerti; ali vender se Bog poniža spomniti se na nas. Ako se poniža kralj spomniti se vbozega, tudi ako mu da malo, mora vbožček vže to malo visoko ceniti: „Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ?“

2. Učimo se ogibati se tudi najmanjših pogreškov, ker se moramo bati, da se nam ne odvzame milost zaradi naših grehov in nehvaležnosti. Pridigar: „Gdor male reči zaničuje, počasí pade“. „Gdor se boji Boga, ničesar ne zanemarja“. Iz jako majhinių pomnoženih kapljic postanejo povodnji, ki lahko razrušijo tudi velike zidove. Skozi malo špranjo teče tajno voda v ladjo, dokler je ne pogrezne.

3. Tudi se navadimo male zopernosti prenašati, ker večih ne prenaša, gdor se ni navadil prenašati manjših. Mnogo jih želi vmreti za Kristusa, ki nočejo za Kristusa poterpeti niti besedice. Ali gdor se plaši pri šumenju listja letečega, kako bo prestal mah meča strašno se bliščečega? Vadimo se torej na vso moč ogibati se vsake hudobe, in za storjene grehe vse zopernosti ponižno prenašati ter izkazavati zmirom s hvaležnostjo dolžno zahvalo za vse dobrote od Boga prejete, in nikaker milosti božje brez koristi prejemati: tako si bomo zaslužili, da se nam celo pomnožena poverne odvzeta milost, ter tako dospemo do velikega napredka v čednosti“.

Priprostost in ponižnost.

„Zakaj gre ves svet za tabo?“ vpraša nekega dne brat Masej sv. Frančiška. — „Ti nisi lep, nisi mnogo učen, nisi imenitnega stanu; kaj je vzrok torej, da vse leti k tebi?“

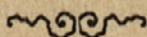
Na kar Frančišek: „Za čudovita djanja, ki jih namerja Bog storiti, ni našel na svetu bolj ničvrednega orodja od mene, in to zato, da bi se spoznalo, da vsaka čednost in vsako dobro je od njega in ne od stvari“.

O ponižnost!

Ako nisem nadarjen za učenost, morem vendar storiti mnogo dobrega, ako sem ponižen!

Ni mi mogoče vedno storiti dobrega, katero želim, ali zmirom se morem v ponižnosti vaditi.

Ne morem se vedno postiti, ne morem zmirom moliti, zmirom zdihovati, ali poniževati se morem zmirom.

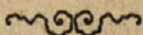

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: br. Bruno Štrukelj, lajik 1. reda sv. Frančiška, † v Pazinu 7. julija t. l. (pred več leti je bil dobri brat nekaj časa tudi v našem samostanu na Kostanjevici; pozneje je bil poslan v Sveto Deželo, od koder je pisal za „Cvetje“ prav mikavne reči); br. Fabijan Bruljec, lajik 1. reda sv. Frančiška, † 18. julija t. l. v Brežicah; častite šolske sestre mariborske: sestra Donata, roj. Marija Falež iz Slivnice pri Mariboru, † 19. maja t. l. na Kamnici; sestra Mr. Salezija, roj. Ana Jelen iz Celja, † 13. junija t. l. v Mariboru; sestra Mr. Teodozija, roj. Ana Zöbinger iz Wolfseberga, † 20. junija t. l. v Mariboru; rajni udje 3. reda skupščine goriške: Anton Perc iz Vertojbe, Marija (Terezija) Gravnar iz Štferjana, Neža (Frančiška) Pirih iz Ravni; idrijske: Marija Likar, Ivana Remec, Frančiška Kenda, Ivana Troha, Marija Vidmar.

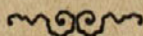
Dalje se priporočajo v molitev: neka tretjerednica, da bi ji Bog dal zdravje; neka oseba iz Tersta za poterpežljivost v boleznih in ozdravljenje, tudi, da bi se mogla ybrani sovražnikov, ki ji nasprotujejo; priporoča tudi svojega ranjkega očeta in še živo mater, svojo sestro, svojega moža in otroke; tudi nekega duhovnega gospoda za odvernjenje velikih dušnih in

telesnih britkosti; T. S. za poterpežljivost, vdanost v voljo božjo stanovitnost v dobrem in pomoč zoper sovražnike; priporoča tudi nekega mladeniča, ki je zašel na kriva pota, da bi ga Bog razsvetlil in nekega moža, ki je vdan pijančevanju, kletvini in gerdemu govorjenju; J. Šl. priporoča dve osebi za ljubo zdravje; neka mati priporoča sama sebe za zdravje, svojega dobrega sinu za stanovitnost, zapeljanega za spreobrnjenje; M. K., da bi ji ljubi Bog podelil serčnost v hudih dušnih bojih, ali pa polajšanje in mir serca; I. P. priporoča več družin za pravo spoznanje in nekega mladeniča in neko dekle za poboljšanje, da bi si rešila dušo pogubljenja.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: M. S. za zboljšanje zdravja; J. Šl. za ozdravljenje na smert bolne osebe; neka tretjerednica za ozdravljenje in dobljeno primerno službo; K. L. za ozdravljenje po padcu z visočine poškodovane noge; Fr. Kr. za ozdravljenje stare kronične bolezni po rabi lurške vode in več devetdnevnicah, in za ozdravljenje hudo bolnega persta po več sv. mašah za verne duše v vicah in obljubljeni zahvali; F. M. v Ljubljani, da je dobro napravil skušnjo; več lurških romarjev mariborske tretjeredne skupščine se zahvaljuje Materi Božji, da jim je sprosila milost vdeležitve tega romanja, ob enem izrekajo zahvalo č. gospodoma duhovnikoma, ki sta vodila ali vso družbo, ali nje mariborski del.

Za kitajski misijon

so poslali k nam: Neža Koprivnik: 20 K za odkup deklice (Neža), Uršula Tomažič (Slov. Bistrica): 30 K, da bi se hvala Jezusu Kristusu vedno bolj širila mej neverniki; v Kamnik (po g. Ignaciju Lebanu župniku v Batujah), Franica Bavčar iz Sela: 3 K, Angela Mermolja: 1 K, Ign. Leban: 1 K; (po sestri misi-

